

1. DÍL

TAIRDINAS SETKÁNÍ

KATEŘINA TAMCHYNOVÁ

Tairdinas – Setkání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kateřina Tamchynová
Tairdinas – Setkání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BISGEDSKÉ KRÁLOVSTVÍ

TAWANA

RIKOVSKO

TAIRDINAS

ŘÍŠE HEBOGŮ

MALWEN

ESGRID

ALMAEN

1. DÍL

TAIRDINAS SETKÁNÍ

KATEŘINA TAMCHYNOVÁ

*Pro všechny, kteří stále čekají
na svůj dopis z Bradavic.*

OBSAH

PROLOG.....	9
--------------------	----------

PRVNÍ ČÁST: *Haraldův příběh od roku 360 po nástupu Hebogů na trůn*

Kapitola 1.....	16
Kapitola 2.....	24
Kapitola 3.....	30
Kapitola 4.....	37
Kapitola 5.....	48
Kapitola 6.....	55
Kapitola 7.....	58
Kapitola 8.....	63
Kapitola 9.....	68
Kapitola 10.....	73
Kapitola 11.....	77
Kapitola 12.....	79
Kapitola 13.....	84
Kapitola 14.....	87
Kapitola 15.....	94
Kapitola 16.....	98
Kapitola 17.....	104
Kapitola 18.....	107

DRUHÁ ČÁST: *Kateřinin příběh od roku 385 po nástupu Hebogů na trůn*

Kapitola 19.....	118
Kapitola 20	128
Kapitola 21.....	134
Kapitola 22.....	141
Kapitola 23.....	147
Kapitola 24	151
Kapitola 25.....	155

Kapitola 26	163
Kapitola 27.....	169
Kapitola 28	175
Kapitola 29.....	180
Kapitola 30	185
Kapitola 31.....	187
Kapitola 32.....	194
Kapitola 33	199
Kapitola 34	204
Kapitola 35.....	210

TŘETÍ ČÁST: *Otakarův příběh od roku 332 po nástupu Hebogů na trůn*

Kapitola 36.....	222
Kapitola 37.....	225
Kapitola 38.....	233
Kapitola 39.....	238
Kapitola 40	247
Kapitola 41.....	256
Kapitola 42	260
Kapitola 43	265
Kapitola 44	269
Kapitola 45	274
Kapitola 46	277
Kapitola 47.....	281
Kapitola 48	285
Kapitola 49.....	296
Kapitola 50	301
Kapitola 51.....	310
Kapitola 52.....	313

ČTVRTÁ ČÁST: *Po proměně*

Kapitola 53.....	322
Kapitola 54	329
Kapitola 55.....	337
Kapitola 56	341

Kapitola 57.....	345
Kapitola 58.....	353
Kapitola 59.....	356
Kapitola 60	367
Kapitola 61.....	374
Kapitola 62.....	378
Kapitola 63.....	384
Kapitola 64	389
Kapitola 65.....	393

PÁTÁ ČÁST: *Válka*

Kapitola 66	398
Kapitola 67.....	403
Kapitola 68	411
Kapitola 69.....	416
Kapitola 70.....	425
Kapitola 71.....	429
Kapitola 72.....	437
Kapitola 73.....	440

PROLOG

Setkání rok 388 po nástupu Hebogů na trůn

Klepaly se mu ruce a třáslo celé tělo. Po zběsilé jízdě na motorce temným lesem byl zmrzlý a ztuhlý. Byl zkušený jezdec, ale nyní i on začal ztrácet kontrolu nad svým strojem. Jízda na sněhu a zledovatělé cestě nebyla bezpečná. Svaly mu ochabovaly, a proto raději zastavil uprostřed lesa na palouku osvětleném jen měsíčním světlem, jinak by se jistě vyboural.

Vypnul motor a motocykl opřel o strom. Posadil se na sněhem pokrytou zem a těžce oddychoval. Třas v rukou nešlo zastavit. Třel rukama o sebe, aby se zahřál, a od pusy mu přitom šla pára.

Nadáním rozdělal oheň a vytvořil kolem sebe teplotní kapsli, aby přes noc neumrzl. Nezbyvalo mu nic jiného než přečkat noc v lese. Neměl kam jít, kam se uchýlit. Byl hledaným psancem a jen tak tak utekl nespravedlivému osudu. *Budu se ještě někdy vůbec*

moci navrátit do města? přemítal v duchu, když si plný vzteku vybalil muže, kteří se ho pokusili zatknout.

Díval se do praskajícího ohně, který mu barvil tváře doruda, a vzpomínal na nešťastnou noc, která mu změnila život.

Najednou se k němu ze stínů z obou stran přiblížily dvě postavy, kterých si předtím rozrušením ani nevšiml.

Už ho nějakou dobu potichu sledovaly zpoza křoví. Vzájemně o sobě ovšem nevěděly. Dosud byly skryté v temnotě lesa. Náhoda tomu chtěla, že obě postavy naráz vyskočily ze stínů, jedna se mu pokusila ukrást motorku a druhá batoh se zásobami.

Okamžitě vyskočil na nohy a jal se bránit svoje věci.

Mladá žena zvedla ruce před sebe a snažila se zachránit situaci.

„Nezlobte se za vyrušení,“ pronesla vyčerpaně a snažila se působit nevinně.

Muž se uchechl. „Vyrušení?! Snažili jste se mě okrást!“ Zasmál se, ale jeho oči zůstaly tvrdé.

„Rozbil se mi automobil,“ řekla, jako kdyby se jednalo o zcela jasné vysvětlení. Postavila se k ohni a začala nasávat jeho teplo, jako kdyby se nic nestalo. Byla zmrzlá až na kost a ještě se třásla strachy z vraždy, které se stala svědkem.

Chtěl na to něco odpovědět, ale náhle ho přepadla nevolnost. Píchlo ho v zádech a jen tak tak se ovládl, aby nezačal bolestí zvracet. Netušil, že ostatní cítí to samé. Ani jeden si nedokázal přicházející bolesti nijak rozumně vysvětlit, a tak se snažili předstírat, že neexistují.

Druhým narušitelem byl mladší muž – v obličeji byl nepřírozně bledý a podivně se opíral o strom za sebou.

„Jsi zraněný?“ zeptal se mladšího muže.

Ten jen němě pokýval hlavou.

Nevěděl, co ho to najednou popadlo, ale hodil mladšímu muži svůj batoh. Měl zvláštní pocit, že mu může důvěřovat.

„Vezmi si, co potřebuješ,“ řekl prostě a opět se posadil k ohni doufaje, že se mu přestane točit hlava a bolesti odezní.

Mladší muž okamžitě popadl batoh a začal si ošetřovat ošklivou krvavou ránu na noze.

Najednou jako kdyby kolem nich zhoustla atmosféra. Špatně se jim dýchalo. Začalo je svrbět a svědit celé tělo. Začali se potit a třesla jim hlava. Ani jeden na sobě ovšem nedával nic znát. Snažili se ovládnout, aby ostatní nepoznali, že jim není dobře.

Žena se chtěla také posadit k ohni. Trocha nepozornosti ovšem způsobila, že zavadila o ze země vyčnívající klacík, neudržela rovnováhu a zakopla.

Oba muži se díky svým instinktům okamžitě vymrštili jejím směrem, aby zabránili jejímu pádu do ohně, a každý ji přitom chytil za jednu ruku, čímž jí znemožnili přímý pád do plamenů. Kdyby muži rychle nezareagovali, spadla by přímo do ohně a bolestivě se popálila.

Došlo tak v jeden moment k jejich vzájemnému spojení.

Jako kdyby se tím dotykem aktivovala skrytá energie, která je celou dobu lechtala na těle a způsobovala ony nepříjemné pocity bolesti, kterým byli náhle vystaveni, a nyní vyletěla ven.

Uvolnila se a jim se tak na krátkou chvíli nesmírně ulevilo. Konečně povolilo to hrozné napětí, které od jejich setkání všichni tři pociťovali. Konečně se mohli zhluboka nadechnout. Pročistila se jim hlava a přestala je bolet.

Jenže úleva, kterou pocítili, rozhodně neměla trvat věčně. Byl to teprve začátek. Konečky prstů jim okamžik nato začaly opět vibrovat energií, kterou ještě ani jeden z nich nikdy předtím necítil. Zaplavilo je nesnesitelné horko.

Celé tělo měli jako v jednom ohni, jako kdyby se jim ženu od pádu do žhavého ohně zachránit nepodařilo a nakonec do něj spadli všichni tři. Hlava jim třesla mnohonásobně víc a končetiny pulzovaly proudící krví.

Srdce jim tlouklo jako o závod. Ani jednomu už nebyla zima. Tělo měli zbrocené potem a zrak se jim rozmazal.

Jejich těla započala proměnu.

Všichni rázem zapomněli na celý den útrap a přáli si jenom, aby ta příšerná bolest co nejdříve přestala. Kolovala jim celým tělem. Tu ji pocítili v zádech, tu v nohou anebo na prsou. Nešlo se jí zbavit. Nešlo od ní utéct.

Oheň nechali ohněm, svět světem a všichni tři upadli do hlubokého bezvědomí. Během té nejdelší noci v jejich životech se budili bolestí, která zohýbala jejich těla do křečovitých poloh a neubírala se k slastnému konci.

Střídaly se jim fáze hrozného zimy a šíravého horka. Když už se jim podařilo ustálit a překonat bolest a začali padat do milosrdného spánku, vytrhly je z něho opět vzlyky a křik těch druhých, aby jim připomněly, jaká bolest je za chvíli znovu čeká. Ani jeden z nich dosud nic horšího nezažil.

PRVNÍ ČÁST

*Haraldův příběh
od roku 360 po nástupu Hebogů na trůn*

Kapitola 1

„Před více než tisíci lety lidé na území dnešních tří hlavních měst pomocí nadání a těžkého úsilí vybudovali civilizaci. Nejdříve vznikaly pouhé osady a až potom se z nich stala města, která známe dnes. Lidé kdysi bydleli v chatrčích z hlíny a rákosí. Neznali žádné stroje, které by jim ulehčovaly život, a nadání používali, jenom aby uctívali svoje bohy.

Jak šel čas, lidé se stále více dozvídali, učili se a poznávali svět kolem sebe. Naučili se, jak zkrotit přírodní živly. Začali si budovat kamenné stavby a používat svoje nadání, aby si zjednodušili každodenní život.

A tak se stalo, že méně nadání jedinci začali závidět těm šťastnějším, více nadaným, a začaly kruté války, které mezi sebou navzájem poštvaly rodiny a zanechaly po sobě obrovskou spoustu padlých...”

„Mami, tuhle část už znám nazpaměť, pověz mi, jak začala pouť strážců tajemství, jak jsme byli pověřeni samotným králem, abychom udržovali jeho vládu, a tím udrželi království pohromadě,” pronesl chlapec s jiskrou v očích.

Eliza se na svého syna mateřsky usmála. Každý den ta samá pohádka. Každý den ten samý příběh.

Na syna se sice usmívala, ale uvnitř, velmi hluboko, byla sklíčená strachem a beznadějí. Věděla totiž, že příběh, který její malý chlapec chce každý den slyšet, je skutečný. Věděla, že jednou bude muset jít ve stopách svých předků a naplnit svůj osud, tak jak mu bylo předurčeno, a to ji děsilo. Proč jen ten příběh musel tak moc milovat?

Nikdy mu příběh před spaním neodepřela, ale každý den se jí ho chtělo vyprávět méně a méně.

Byl zkrátka jedním z nich. Nic to nemohlo změnit, a ani ona ne. Musela mu jenom pomaličku ukazovat tu správnou cestu a doufat, že jednoho dne pochopí, co je a co není správné, sám.

„Tak tedy dobrá. Ne že bys historii strážců tajemství už také neznal nazpaměť. Ale slib mi, že mě nebudeš přerušovat a necháš mě příběh doříct až do konce.“ Věnovala mu na oko přísný pohled.

Chlapec s ohníčky v očích nadšeně přikývl. Samozřejmě, že ji nebude vyrušovat, miloval příběh svého rodu. Hltal každé její slovo a občas dokonce nevědomky vyprávěl společně s maminkou.

„Když došlo k velkému sjednocení všech tří hlavních měst, vytvořila se obrovská říše a král, ač byl velmi statečný na bitevním poli a zručný válečník, na poli diplomatickém, při řízení státu, se mu příliš nedařilo. Nevěděl, podle čeho se stanovuje výše daní. Nevěděl, jak pomoci lidem, když jim uschne úroda a trpí hladu. Nevěděl, jak se píšou zákony a jak by se podle nich mělo soudit. Nevěděl, jak se staví domy a paláce.

Manželka svému králi poradila, aby se nestyděl za to, že nerozumí všem vědám a všem oborům světa. Naopak, jako dobrý král si musí umět přiznat, čemu nerozumí a co sám neumí.

A tak si král vzal manželčina slova k srdci a vytvořil Velkou radu, která se skládala z patnácti těch nejvzdělanějších a nejmoudřejších mužů a žen, které mu mohla naše země nabídnout. Každý z členů Rady se specializoval na jinou činnost a v jiném oboru, kterému

král nerozuměl. Král vládl a Velká rada mu pomáhala činit dobrá a moudrá rozhodnutí.

Ale vládnout třem odlišným městům na hony od sebe vzdáleným, když člověk může být pouze na jednom místě současně, bylo příliš náročné.

Lidé jsou od přírody ambiciózní, mocichtiví a závistiví. Pořádek panoval vždy a pouze v tom městě, ve kterém se zrovna nacházel král se svojí Radou. Potlačoval povstání a vymáhal dodržování zákonů.

Občas se stalo, že lidé proti králi zosnovali plány, jak jedno ze tří hlavních měst odtrhnout, aby bylo opět samostatné a nemuselo se klanět před králem, který neumí sám vládnout.

Král byl ovšem chytrý, a tak nechal postupně Velkou radu vytvořit v každém z hlavních měst – v Cyfredolu, v Daearu a v Mynyddu –, aby v době jeho nepřítomnosti vládla za něho.

Každá Rada měla nejvyššího radního, který měl při neshodách rozhodující slovo. Velké rady si zřídily ještě svoje menší rady, aby jim pomáhaly s administrativou, a navíc se vzrůstajícím blahobytem země přibývalo i lidí a Velká rada přestala stíhat vyřizovat všechny svoje povinnosti.

Tak došlo k vytvoření složitého systému úředníků, kteří se podíleli na každodenní správě země Tairdinas. V každém městě byla vytvořena budova, ve které Rada sídlila, aby každý mohl kdykoliv přijít se stížností nebo s žádostí o pomoc.

Složitý systém byl velmi dlouho funkční a téměř bez chyb. Úředníci nosili zprávy ze svých oborů svým nadřízeným, ti je sdělovali nejvyššímu radnímu a ten každý měsíc jezdil se zprávami ke králi, aby ho informoval, jak se daří jeho zemi.

Ve výsledku král vydával rozkazy pouze na té nejvyšší úrovni a kontroloval práci pouze třech nejvyšších radních. Plně jim důvěřoval, a tak ho vůbec nenapadlo, že by ho mohli šidit nebo mu lhát. Byli to přece ti nejchytřejší muži a ženy, které měl k dispozici.

Jednoho dne mu ovšem manželka dala opět cennou radu. Poradila mu, aby jen tak snadno svým rádcům nevěřil a podnikal po své

zemi tajné výpravy, na kterých by ověřoval, jestli mu jeho rádcové slouží opravdu tak dobře, jak se domnívá. Učinil, jak mu jeho žena poradila.

S prvními cestami byl vcelku spokojený. Ale po nějaké době začal zjišťovat, že si rádcové snaží svoji práci ulehčovat a oklamávají ho. Například při souzení zločinců se nechávali podplácet těmi, co zákony porušovali, za to, že nebudou trestáni. Někteří z nich si dokonce zřídili svá malá království a vyhrožovali obyvatelům, že je zmasakrují, pokud je nebudou poslouchat a nazývat je králi.

Nechápal, jak se něco takového mohlo vůbec stát. Opět se mu jediné potvrdilo, že lidská pycha a lenost nezná mezí a že jeho žena je tou nejmoudřejší ženou na světě.

Král byl zarmoucen tím, co viděl, když se vracel do svého sídla. Domníval se, že rádcové jsou ti nejmoudřejší a nejspravedlivější lidé, které znal. Vybíral je jenom s tím nejlepším úmyslem. Jeho krásná a moudrá královna mu však řekla, že zrůdy z nich udělala moc – moc, kterou jim dal a nijak neomezil.

Neomezená moc i z těch nejlepších z nás udělá zloděje a vrahy, řekla mu. A měla pravdu, protože i rádcové, kterým se dařilo nějakou dobu odolávat pokušení, se nakonec začali chovat úplně stejně špatně jako všichni ostatní. Chovali se jako tací, proti kterým měli brojit.

Situace zašla až tak daleko, že si obyčejní muži a ženy vytvořili vlastní města v lesích, na skalách anebo hluboko v zátokách. Skládali se z chudých a bezmocných, kteří se neměli jak bránit členům Rady, a tak raději uprchli a vládli si sami. Raději se vzdali svých dřívějších domovů a odešli hluboko do lesů, aby si určovali sami, co je a není správné.

Tentokrát se však král už opravdu rozzuřil. Chtěl pro své poddané jen to nejlepší, ale to jim nemohl dopřát, když měl zemi plnou zkorumpovaných úředníků, zrádců, zlodějů a vrahů. Moc dobře si byl vědom toho, že tentokrát mu jeho sice moudrá, ale příliš milosrdná královna nepomůže.

Pozval si tedy na pomoc svého bratra, který zůstal v zemi, ze které král přišel. Uznal, že nebyl dobrým králem, a tak se alespoň rozhodl, že bude dobrým otcem a nepředá svým synům zbídačenou zemi, ve které se lidé budou bát a umírat hladem. Nechtěl, aby po něm zůstala země rozpolcená a plná špatných lidí, kteří vykořisťují ty dobré.

Králův bratr se i s celou svou rodinou nastěhoval do hradu a započal přípravy na svých plánech. Král bratrovi bezmezně věřil a věděl, že nejlépe udělá, když se nebude chodit vyptávat na jeho práci a nechá ho v klidu přemýšlet. Věděl, jaký jeho bratr je, a tak si byl jist, že jeho plán bude sice efektivní, ale současně krutý a nemilosrdný.

Pozval si bratra, aby za něho odvedl špinavou práci. Potřeboval jednou provždy nastolit v zemi pořádek a nechtěl se přitom už nikdy více spoléhat na čestnost lidí a jejich dobré vlastnosti, které stejně v průběhu let vymizí, jak se již několikrát sám přesvědčil.

Mezi lidmi se legenda o Bratru Spasiteli vypráví tak, že se svojí družinou vyhnal lidi z lesů a hor, a to bez jediného škrábnutí, bez jediného zkriveného vlasu. Navrátil jim opět domovy a klid a mír v zemi.

Zkorumpované úředníky sesadil a nechal lid, aby si zvolil svoje zástupce sám, a každých pět let svoji důvěru obnovoval. Družina poté až do smrti Bratra Spasitele dohlížela na to, aby se situace již neopakovala.

Jenže my oba víme, že ty čekáš na skutečné, pravdivé pokračování legendy o bratrovi krále zvaného Spasitel, že ano?“ mrkla Eliza na svého syna, který na ni jenom valil svoje velká roztomilá očka a bez jediného mrknutí poslouchal příběh, který zbožňoval.

„Takhle se legenda vypráví a traduje mezi lidmi, ale skutečnost je trochu jiná. Králův bratr se opravdu vypravil se svojí družinou vyhnat lidi zpátky do měst a vesnic, ale rozhodně ne bez krveprolití. Naopak, zmasakrování byli všichni, kteří utekli.

Všechny členy Velké rady v každém městě nechal na náměstích popravít a jejich těla svým nadáním upravit tak, aby ještě po

měsících mohla být na místě svého skonu viděna na důkaz toho, co se stane každému, kdo bude zpochybňovat královu vládu nebo neplnit svoje povinnosti. Z podřízených úředníků udělal popravčí četu členů Velké rady.

A potom i je nechal popravit před zraky celého města, aby se ujistil, že se nic podobného už nikdy nebude opakovat. Byly to zvláštní časy, kdy městem tekly proudy krve všech těch mužů i žen, kteří podlehli silnému pokušení, které pro ně představovala jim svěřená moc.

Byl to první krok ke zjednání nápravy. Dalším byla volba nových radních, které si lid zvolil ze svých řad, a každých pět let museli kandidáti znovu obstát ve volbě nebo byli vyměněni někým jiným.

Systém fungoval a Bratr Spasitel byl na svoje dílo velice pyšný. Až do smrti žil se svojí rodinou v zemi svého bratra a pomáhal mu udržovat v zemi pořádek. Zasazoval se o to, aby se ty hrůzné časy již nikdy více nemusely opakovat.

Bratr Spasitel byl stejně moudrý jako královna, a tak věděl, že jeho smrtí by se pravděpodobně vše vrátilo do starých kolejí. Za dobu, kterou v Tairinasu strávil, si bratrovu zemi hluboce zamiloval. Proto nemohl dopustit, aby země opět sama sebe uvrhla do temnoty, ve které byla před jeho příchodem.

Rozhodl se, že udělá vše pro to, aby i po jeho smrti v zemi panoval pořádek jako za jeho života. Věděl, že v Tairinasu žijí dobří a stejně tak i špatní lidé, kteří nikdy nepřestanou poklidné soužití obyvatel ohrožovat.

Věděl, že ho dějiny budou jednou soudit jako vraha, ale zároveň věděl, že jsou situace a nastanou ještě situace, ve kterých se bez krveprolití ani ti nejlepší vládcí neobejdou. A tak se mu v hlavě zrodil plán, jak pokračovat v tom, co začal, i po svojí smrti.

Měl mnoho synů a dcer a přál si, aby kráčeli v jeho šlépějích, až on jednou opustí tento svět. Proto z nich vytvořil elitní jednotku bojovníků, přísně tajnou, ukrytou hluboko pod zemí pod královským palácem. Vybavil je tou nejmodernější technikou, nejlepšími zbraněmi a nechal je vzdělat ve všech oborech světa.

Vycvičil je a naučil je všemu, co bylo známé i jemu. Naučil je střílet z kuše, zacházet s mečem, jezdit na koni, prostě vše, co by podle něho jednou mohli potřebovat. Nechal k jejich podzemnímu úkrytu zřídit malý podzemní tunel, který mohl využívat jenom samotný král, a pouze on jim mohl dávat rozkazy.

V jeho rodině se navíc dědilo obrovské nadání, a tak se mu podařilo vycvičit ty nejnebezpečnější vojáky v celém Tairdinasu. Své syny, syny svých synů a i jejich syny a jejich rodiny pověřil doživotní a nikdy nekončící službou králi.

Pomáhali panovníkovi vládnout, ale vždy a pouze se zbraní v ruce. Byli prodlouženou paží králů v ulicích měst. Muži a ženy noci, kteří chodili po Tairdinasu a tiše zabíjeli všechny, kteří jen pomysleli na to, že by se mohli vzbouřit proti králi.

Stali se strážci Tairdinasu a díky nim přežily myšlenky Bratra Spasitele až do dnešních dob, kdy dnešní strážci tajemství pokračují v jeho myšlenkách a dál udržují jeho pokrevní linii, která tuto zemi chrání již po mnoho staletí, ovšem nepoznaná a všem zrakům lidí schovaná.

A takhle vznikla jednotka těch nejlepších zabijáků, vojáků... strážců tajemství.

Za ta staletí existence, Haralde, žili králové, kteří naši práci odsuzovali. Tvrdili, že násilí plodí jedině násilí. Ale jedno si zapamatuj! Vždy bude někdo, kdo bude na svých rukou muset nést krev, a my jsme se k tomu dobrovolně zavázali. A i přesto, že strážci nejsou nic jiného než chladnokrevní zabijáci, díky naší práci je v zemi už tisíce let klid a obyvatelstvo se nemusí obávat válek a povstání.

Všichni ti králové, kteří nestáli na naší straně, zemřeli a nic po sobě nezanechali, kdežto naše krev a naše tajemství žije dál. Všichni to byli pokrytci. Je to jen malá oběť za to, že už tisíc let žijeme v míru," dovyprávěla Eliza příběh.

Malý Harald, který měl zatím celý život teprve před sebou, spal klidně v mamčině náruči a poslední slova příběhu už ani neslyšel, protože usnul spánkem všech spravedlivých, nyní tiše oddychoval

a choulil se k mamčině hrudi, na které se mu ještě stále spinkalo ze všech míst na světě nejlépe.

Eliza věděla, že Harald stejně zná celý příběh nazpaměť, a proto ho jenom lehounce odsunula, aby mohla vstát, přikryla ho peřinou, mateřsky ho políbila na čelo, sfoukla svíčku vedle postele a také se už vydala na kutě.

Kapitola 2

I po tak dlouhé době si celý ten příběh stále pamatoval. Miloval večery se svojí maminkou, když mu vyprávěla všechny ty legendy a staré příběhy o jeho rodině. Miloval společně strávené chvíle těsně před tím, než nastoupil do výcviku a začal plnit svoje povinnosti, které mu byly uloženy velmi dávno ještě přede dnem, kdy se vůbec narodil.

Když byl potom starší, rád poslouchal historky svých bratrů o výcviku a jejich příhody z měst, kam byli posíláni. Nemohl se dočkat, až absolvuje výcvik, složí přísahu a stane se plnohodnotným strážcem tajemství. Bude vysílán do měst a stejně jako mnoho a mnoho jemu podobných chlapců před ním se postará o to, že v Tairdinasu bude panovat klid a mír.

Jako malý kluk vždy snil o tom, že z něho bude hrdina, neohrožený velký válečník. Ale nyní, když se blížily jeho dvacáté sedmé narozeniny, tedy doba, kdy měl složit zkoušky, přísahu a stát se strážcem, měl strach.

Měl strach, že ve zkouškách neobstojí a bude popraven, protože nikdo nepotřeboval strážce, který by nebyl schopný vykonávat svoje povinnosti. Měl strach, že skončí jako jeho otec, kterého práce

pohltila, a nakonec zemře na misi, aniž by měl šanci se rozloučit se svojí rodinou.

Život na jejich základně byl pohodlný, vždy se mu dostávalo jenom té nejlepší péče, ale zároveň nikdy nic nebylo zadarmo. Dědicství, které si předávali po generace, způsobilo, že jeho rodina si více cenila neznámých lidí chodících po ulicích země Tairinasu, které ani neznala, než svých vlastních příbuzných.

Nechávali se zabíjet a obětovávali svoje životy pro lidi chodící ve městech země Tairinas jenom proto, aby mohli v noci v klidu spát, jenom proto, aby oddálili to, co bylo stejně velmi často nevyhnutelné – války, krveprolití a hladomory.

Lidé o nich nevěděli, nemohli si tedy vážit toho, co pro ně dělali, že pro ně denně nasazovali životy a že si před těmi nejvyššími, nej-mocnějšími a nejmoudřejšími špiní ruce cizí krví, kterou už nikdy nedostanou pryč.

A ano, on, Harald Tullyan, měl strach ze smrti. Harald Tullyan, potomek bratra krále Tairinasu, syn mužů a žen, kteří po celá staletí nasazovali svoje životy pro království, které mu bylo domovem, se nyní bál.

Nebál se však pouze smrti, ze které podle něho neměl strach jen hlupák, ale obával se, že zklame svoji rodinu. Že zklame sám sebe a nebude se moci stát strážcem tajemství jako všichni ti hrdinové před ním, o kterých si nechával jako malý chlapec vyprávět legendy, než šel spát.

Matka mu vždy říkala, že bát se je normální, ale on se celý život pohyboval v prostředí, kde se mu už od raného dětství snažili vštípit pravý opak. Žil v prostředí, kde se ke smrti přistupovalo jako ke každodennímu chlebu.

Podzemní úkryt z legendy o rodině Tullyanů, který pod zemí ukrýval všechny dcery a syny králova bratra, nebyl už dávno tím, co byl na samém počátku své existence.

Nyní to byla ta nejmodernější budova, kterou byste mohli v celém Tairinasu pohledat. Skládala se z asi tři sta místností. Jídelny,

tělocvičny, bazény, garáže, monitorovací místnosti, soukromé pokoje pro jednotlivé členy rodiny, ale i místnosti, ve kterých sdíleli společné chvíle.

Jediné, co z původního úkrytu zbylo, byla obrovská slavnostní aula pod kopulí, ve které tradičně probíhal obřad skládání slibů.

Aula se pyšnila obrovskou prosklenou kopulí místo stropu a zdobenými sloupy podél zdí. Jediné místo, které připomínalo staré časy, kdy ještě nebyly žádné technologie, žádné zbraně a především žádné obrazy, které jinak visely úplně všude a Haralda trochu děšily.

Jediné místo, u kterého zanechali jeho původní vzhled, a teď uprostřed veškeré moderny působilo jako skvost.

Když jste do haly vstoupili, první, čeho jste si všimli, byly kresby na stěnách kolem vás. Kresby představovaly jednotlivá hlavní města a táhly se napříč celou zdí až tam, kde začínala skleněná kopule.

Město Daear bylo zobrazeno jako muž, který stojí uprostřed kamenného hradu, nad hlavou třímá meč a okolo něj tančí mladé dívky. Kdyby to nebyl obraz, bylo by slyšet, jak mu z plic vychází hlasitý válečný pokřik. Daear bylo vždy město bohatství, vznešenosti, ale současně i hříchu.

Cyfredol jste mohli spatřit vyobrazen v korálovém útesu, který hýří všemi barvami, všemi různými druhy ryb a jinými vodními živočichy. Na útesu sedělo několik vodních lidí, kteří si mezi sebou živě povídali a vypadali šťastně.

Kdykoliv se Harald na tu kresbu podíval, musel se zasmát představě Cyfredolu tehdejšího malíře. Určitě v něm nikdy nebyl. Cyfredolští obyvatelé by určitě nikdy takto neseseděli na korálovitých útesech, stejně tak jako lidé nesesí na střepech.

Poslední z měst, Mynydd, mohl pozorovatel spatřit zvěčněné jako skálu, okolo níž se kolem dokola obtáčely větrné víry. Na vrcholku stála žena, které ve větru vlály dlouhé černé vlasy. Měla divoký výraz a tvrdé oči. I přes tvrdost v očích se usmívala. Všude okolo ní létali ptáci. Mynydd, skalní město, je ze všech tří nejchudší a bez přírodního bohatství. Vysoko v horách nic neroste a místní lidé si

musejí velmi často vypomáhat svým nadáním, proto ho taky mají nejrozvinutější.

Celý úkryt, jak se pravilo v legendě, se nacházel pod zemí, a tak i přesto, že byla kopule skleněná, nikdy skrz ni žádné světlo neproniklo. Světlo v hale zajišťovaly svíčky umístěné těsně pod skleněnou kopulí, které byly napájené elektrickou energií.

Po všech těch letech těžkého výcviku, který mu na těle zanechal více jizev a šrámů, než si kdo dokázal představit, konečně cítil, že je připravený na složení zkoušky. I přesto hluboko uvnitř něho sídlil strach, který ho nenechával už po několik dní klidně spát.

Strach je tvůj přítel, říkával mu jeho učitel střelby, napoví ti, jestli na to máš, anebo ne, to ti nikdo jiný neřekne.

Asi měl pravdu, pomyslel si Harald, když celý nervózní procházel spleť chodbami základny a věděl, že se blíží nevyhnutelné.

Přibližně s tuctem dalších budoucích strážců tajemství stál ve Velké hale připraven na slavnostní obřad, na jehož konci se měli dozvědět zadání své závěrečné zkoušky.

Pokud se jim povede projít, za pár týdnů by tu všichni dohromady mohli skládat slib přísahy a stát se plnohodnotnými strážci tajemství. Byla to velká chvíle pro každého strážce, protože zde se mělo rozhodnout o jeho budoucím životě.

Harald se zařadil do řady ostatních nervózních mladých mužů a žen a vzpomínal na den, kdy jim oznámili, že mu zemřel otec.

Bylo to tak chladné a nelidské, jako kdyby se bavili o tom, jaké jídlo se bude podávat k večeři. Vlastně ani nevěděl, proč si na to nyní vzpomněl. Otec k němu nikdy nebyl nijak zvlášť milý, ale nyní s ním cítil obrovskou sounáležitost. Uvědomoval si, že zde také před mnoha lety stál, asi stejně nervózní jako on, a čekal na svoje zadání závěrečné zkoušky. Byl to zvláštní pocit.

Z mikrofonu se konečně začal ozývat praskot a k pultíku v čele haly přistoupil jeho strýc a zároveň hlavní velitel Logan, hlava celé jeho velké a rozvětvené rodiny. Už byl příliš starý na to, aby vyrážel na mise, a tak seděl na základně a korigoval všechny akce zevnitř.

Byl to nejstarší a nejzkušenější strážce. Nyní to už byl jenom stařík s šedivými vlasy a žlutými zuby, který si musel při chůzi vpomáhat holí.

„Vítám vás tady, rodino!“

Při slově rodino se Harald zasmál.

Byl to odvěký vtip, který jeho rod používal. Pokrevně byli všichni příbuzní, ale zároveň by nikdy neváhali useknout tomu druhému hlavu, kdyby to bylo potřeba, takže slovo rodina používali ve velmi odlišném významu než většina normálních lidí. Ale oni nebyli normální. Nevadilo jim to. Jiní ani být nemohli.

„Další generace budoucích strážců dožrála do věku, kdy se vypraví do jednoho z hlavních měst a pokusí se o složení zkoušky. Jsem na vás pyšný, že jste přestáli tvrdý výcvik a došli jste až do tohoto momentu. Ale už dost formálních řečí. Vidím, že všichni nervózně přešlapujete. Postupně si vás sem budu jmenovitě volat. Přistoupíte ke mně a z pytle si vytáhnete papírek se zadáním zkoušky. Potom budete mít přesně dvacet čtyři hodin na to se připravit na cestu a poradit se se svým mentorem, který vám bude přidělen společně s úkolem. Po dvaceti čtyřech hodinách musíte vyrazit na cestu a vrátit se do sedmdesáti dvou hodin od momentu, kdy překročíte práh základny. Všechno je jasné?“

Všichni mlčeli. Nikdo se na nic nezeptal. Jako malým dětem se jim všem vyprávěly příběhy o průběhu zkoušky. Nebylo potřeba vůbec nic vysvětlovat. Věděli přesně, co je čeká, a tak jenom pokývali hlavami, jako že rozumí.

Strýc si nasadil na svůj špičatý nos brýle a začal předčítat jména: „Lucia“, „Klement“, „Robin“, „Oldřich“, „Petr“.

Jmenovaní postupně přistupovali k pultíku s mikrofonom.

Vytáhli si papírek, na kterém bylo popsáno zadání, kam mají jít a co tam mají udělat. Pod zadáním stálo jméno jejich mentora, který jim řekne, co by bylo vhodné si vzít s sebou a jak celou akci provést.

I mnohaletí strážci, kteří za sebou měli léta zkušeností, se museli stále radit o svých misích s jinými strážci. I na reálných misích

většinou pracovalo vždy více lidí najednou, aby si vzájemně mohli poradit, tím spíše, když šlo teprve o zkoušku.

Test nebyl ze své podstaty nijak náročný. Budoucí strážci byli posláni na misi, tak jako kdyby se už strážcem stali. Pokud zvládli splnit zadání, předpokládalo se, že další akce by pro ně už neměly být problematické.

Někdy se stalo, že strážce během plnění zkoušky zemřel nebo že ji nedokázal dokončit, a tak zemřel také, protože neschopní lidé v tomto podivném světě nebyli tolerováni.

Jako malý chlapec byl zapáleným posluchačem všech příběhů, které mu jeho starší bratři vyprávěli o jiných strážcích. Těšil se, až jednou bude jako oni. Těšil se, až se jednou i o něm budou vyprávět příběhy. Čím byl starší, tím více si uvědomoval tíhu svého poslání. Více a více přemýšlel nad správností toho, čeho se strážci tajemství dopouštěli. Nikdy ovšem v myšlenkách nedošel tak daleko, že by se svého osudu neujal.

Velitel konečně vyslovil i Haraldovo jméno, a tak i on nervózně přistoupil k pultíku a strčil ruku do pytle. Konečky prstů nahmatl bezpočet zmuchlaných papírků. Jeden stiskl a vytáhl ho ven.

Náhodná volba, na které záležel jeho budoucí život.

Kapitola 3

Postranním východem odešel z Velké haly najít tetičku Alici, která měla být podle zadání jeho mentorkou.

Moc ji neznal. Byla to sestra otcova otce, tedy dědečkova sestra. Alespoň si to myslel, vlastně si ani nebyl moc jistý. Jejich rodina byla z pochopitelných důvodů velmi rozvětvená. Nesmělo se stát, že by rod vymřel, a tak se v každé generaci narodilo vždy minimálně kolem osmnácti dětí.

Bylo zajímavé pozorovat, jak se povolání Tullyanů zamlouvá, nebo spíš nezamlouvá lidem, kteří se do jejich rodiny přivdali a přiženili.

Manžel tetičky Alice byl dokonalým příkladem toho, proč se nikdy nikdo nesměl nechat odhalit při svých misích.

Prý, když přišel na základnu poprvé, vrhal na všechny vražedné pohledy a s nikým se nebavil. Ve všech viděl jenom vrahy. V noci se bál usnout a přes den raději ani nevyšel ze svého bytu. Miloval však Alici tak moc, že se kvůli ní naučil mezi strážci žít. Harald pravděpodobně jako jediný rozuměl tomu, jak se jeho strýc cítil. Čím starší byl, tím méně se mu jeho osud zamlouval.

Naprosto chápal, proč se na ně i po tolika letech koukal stále svým nedůvěřivým pohledem. Nedalo se tady věřit vůbec nikomu.

Došel až k části základny, ve které se nacházely soukromé pokoje. Nervózně si stoupl ke dveřím, nadechl se, zvedl ruku, aby zatukal na dveře, ale vtom se dveře rozlétly dokořán a v nich stála vitálně vyhlížející stařenka. Usmívala se od ucha k uchu, ale tak nějak přísným způsobem.

„Ahoj teto, já jsem...“

Alice mávla rukou, aby ho zastavila.

Ustoupila ode dveří, aby mohl projít dovnitř, a našťavaně na něho vyštěkla: „Já vím, já vím, Harald. Už na tebe takovou dobu čekám. Vůbec se nesmíme zdržovat, čeká nás hrozně moc práce. Tak šup šup. Nekoukat, dělat!“

Harald byl vlastně rád, že teta přikročila rovnou k věci a vynechala veškeré ty jemu protivné formální zdvořilostní fráze. Plaše postával u dveří a čekal na pokyny.

Nervózně vedle něho podupávala. „Tak šup šup, na co čekáš. Běž dál, ať můžeme začít.“ Rukou ho jemně postrčila dovnitř. Budila respekt. Byla to žena na správném místě, o tom nemohlo být pochyb.

Ode dveří vedla krátká chodbička do útulného obývacího pokoje, ze kterého potom vedly další dveře dál do bytu. Bylo to tu o dost menší než byt, který byl přidělen jemu, a to žil sám. Nábytek ale měla malebnější a celý byt působil jaksi lidštějším dojmem.

Posadil se na polstrovaný gauč v lososové barvě a Alice se posadila naproti němu do prosezeného ušáku stejné barvy, do kterého zapadla jako nic, a bylo vidět, že to je její oblíbené místo k sezení.

„Takže začneme hned. Řekni mi, co jsi dostal za misi.“

Harald začal šmátrat v kapsách, aby vytáhl papírek se zadáním současně i s portrétem své oběti. Ale ještě než ho stihl najít, stařenka začala nespokojeně mručet a poklepala holí o zem, aby si vynutila jeho pozornost.

„Jak je možné, že sis ho nezapamatoval? Co kdyby byla mise natolik utajená, že by ti bylo zadání řečeno pouze ústně a pouze

jednou? Co bys potom dělal? Neučíme se pouze zabíjet, ale musíme být trénováni i na mysl!“ prskala vzteky tetička.

Harald místo odpovědi jen tupě pokýval hlavou a pokrčil rameny. Samozřejmě věděl, že tetička má pravdu, ale co s tím měl asi teď dělat jiného, než že si papírek najde a přečte znovu. Ignoroval Alicino mručení, vytáhl z kapsy zadání a dal se do čtení:

„Senátor z města Mynydd byl v posledních dnech několikrát kontaktován místní radikální skupinou, která je víceméně neškodná. Ale senátor začal v minulých dnech působit dojmem, že se ocitl pod kontrolou dané radikální skupiny. Jeho proslovy, které na půdě senátu pronáší, dokonce směřují k separatistickým tendencím.

Vášim úkolem bude najít vůdce, který stojí za šířením těchto myšlenek, a jeho hlavu dopravit před práh senátorova domu, aby věděl, že si nemá zahrávat. Nesmíte ovšem zanechat svědky a nechceme hlavou mrtvého člověka způsobit rozruch. Proto to zařídte tak, aby hlavu viděl pouze senátor, a potom se jí zbavte.“

Harald dočetl a v ústech mu vyschlo. Měl pocit, že se mu špatně dýchá. Nervózně se pokusil nadechnout. Nečekal, že hned prvním úkolem, i přes to, že se jedná o závěrečnou zkoušku, bude někoho zabít.

Stařenka po celou dobu čtení ani jednou nezměnila výraz tváře. Byla také rozrušená, ale nedala na sobě nic znát. Nechtěla ho znepokojit ještě víc. Všimla si, že je z úkolu celý nesvůj.

„Copak, myslel sis, že z tebe bude hrdina a nic pro to neuděláš? Nezamažeš si ruce?“ zasmála se. „Tak to sis myslel špatně!“ Zamračila se a bouchla holí o zem.

Harald nasucho polkl, dál se na ni jenom němě díval a čekal, co se bude dít.

Alice byla zkušenou bojovnicí, která měla za sebou více misí, než bylo u strážců obvyklé. Později, když už jí došly síly v boji, přijala svoje stáří a stala se analytičkou. Práce analytika spočívala v sezení v hlavní budově základny a monitorování situace venku. Zadávala

mladším strážcům mise, plánovala pro ně trasy, vybírala zbraně a dávala jim cenné rady.

A nyní, když dospěla do věku, kdy už byla stará i na práci analytičky, si místo důchodu zažádala o práci mentora budoucích strážců, aby se mohla i nadále podílet na práci strážců tajemství. Měla mnoho cenných zkušeností a ráda je předávala komukoliv, kdo byl ochoten poslouchat. Milovala svoji zvrácenou práci a byla v ní dobrá. Lepšího mentora si vlastně Harald ani nemohl přát.

Ale Alici se tenhle hoch příliš nezamlouval. Myslela si, že jí díky jejím zkušenostem pošlou jen ty nejlepší z nejlepších, protože jen těm má ve skutečnosti co předat. Jen těm nejlepším byla ochotná poskytovat svoje rady a zkušenosti. Sice už byl dospělý, ale stále působil jako malé děčko. Nezdálo se, že by byl disciplinovaný, že by byl připravený na to, co ho čeká.

Vůbec se jí nelíbil, ale všechno by skousla. Nicméně byl teprve na samém začátku. Ale co skousnout nedokázala, byl jasný nesouhlas v jeho očích. Vzдор. Viděla na něm, jak moc se mu práce strážců tajemství nelíbí. Znala ten pohled, protože stejně se stále ještě občas díval její manžel.

Kdyby dostala šanci ho vyučovat už od začátku, stál by teď před ní úplně jiný člověk. Nechtěla chlapce podceňovat, tak jako zprvu podceňovali ji, přece jen byla tenkrát mladou hubeňoučkou dívenkou, ovšem se lvím srdcem, a musela dostat šanci to všem teprve dokázat. A stejnou šanci musí nyní dostat i on.

„Haralde, pověz mi, jak bys to provedl. Jaký je tvůj plán?“ Promluvila sice mírně, ale jemu neunikl její nesouhlasný pohled.

Plánování operací znal sice jenom po teoretické stránce, ale to by mu mělo stačit. Nejdříve bylo potřeba vypořizovat chování a zvyky lidí, které měli za úkol připravit o život. Na základě této znalosti se dalo postupovat v plánu dál. Najít místa, kdy se i třeba jen na malý okamžik osoba ocitá sama a nechráněná. Často to může být na toaletě při vykonávání fyziologické potřeby, ve sprše nebo při ranní cestě do práce. A v tento moment je nejvhodnější udeřit.

Hodně také záleží na tom, jestli se jedná o známou osobu, nebo pouze o nevhodného giodela v jednotce. Veřejně známou osobu musíte zabít tak, jako že to byla nehoda. Giodela můžete klidně střelit do hlavy a nikdo se nebude divit, že zemřel.

Při vyšetřování nelze nikdy nic zjistit. Strážci tajemství používali při svých misích speciální střely vyrobené z ledu – smrtící a velmi efektivní. Střely proniknou kůží hluboko dovnitř a v těle se potom rozpustí, takže po nich nezbudou žádné důkazy. Bylo to dokonale geniální.

Alici se ten kluk sice nelíbil, ale úkol, který mu byl zadán, by mu nikdy nepřála jako závěrečnou zkoušku. Nikdy neslyšela o nikom, komu by u závěrečné zkoušky nestačila jenom obyčejná pistole.

Harald znal nazpaměť rozmístění všech tří hlavních měst. Věděl kudy a kdy jít, aby nebyl nápadný. Přesně věděl, kudy se vydat, aby se vyhnul nechtěným pohledům. Věděl, kde říznout, aby člověk rychle, anebo naopak pomalu vykrvácel.

Ale nyní před tetičkou Alicí seděl a doufal, že ho moc nesoudí za nedostatek nápadů. Vůbec nevěděl, co by měl dělat. Potřeboval by týdny plánování, ne jenom dvacet čtyři hodin. Normálně by potřeboval celý tým analytiků, kteří by mu celou akci pomohli naplánovat.

„Najdu si, kde cíl bydlí. Budu ho den pozorovat, abych zjistil, jaké má zvyky, jak vypadá jeho den, a podle toho vymyslím plán, kde a jak bude nejlepší ho zabít.“ Pokrčil rameny a sledoval, jaká bude reakce na jeho slova.

Alice chvíli mlčky koukala, potom beze slova vstala a odešla. Nechtěla toho chlapce trápit svým mlčením, měla by mu pomoci od jisté smrti, která ho zcela jistě čekala za nesložení zkoušky, ale když on vůbec nepoužíval hlavu.

Život mimo zdi základny nefungoval podle učebnic. Život mimo základnu byl reálný, nešlo ho jenom tak lehce předpovídat. Ale to ty mladé nemohl nikdo naučit, to museli zažít na vlastní kůži.

Harald byl zcela bezmocný, když mu došlo, že je v koncích. Ale přitom vůbec nevěděl, kde udělal chybu. Přesně takhle se to učili.

Nevěděl, jak se má zachovat, když v něho jeho mentor nevěří a když nad ním zlomil hůl.

Copak by to měl vzdát? Má pokazit misi a ohrozit tak existenci jejich základny? Doufal, že mu Alice řekne, co by měl dělat. Ještě než si stačil promyslet, jestli odejde, tetička Alice se vrátila s tlustou knihou, kterou před něho hodila na malý stoleček. Udiveně k ní zdvihl oči.

„No moc nekoukej. Najdi si kapitolu třicet jedna, sto čtyřicátý pátý odstavec a přečti třetí větu.“

Nebyl si jistý, jestli to myslí vážně. *Takže teď si budeme předčítat knihy, protože to mi určitě hodně pomůže*, pomyslel si rozčileně.

Tetička byla asi prostě už moc stará na dnešní svět.

„Dělej! Musíš jednat i myslet rychle,“ zahřměla, když nic nedělal a jenom na ni tupě zíral.

Rychle tedy nalistoval v knize příslušnou pasáž a nahlas ji přečetl: „Škola mi dala znalosti jazyků, medicíny a válečného umění. Naučil jsem se střilet z luku a házet oštěpem, naučil jsem se jezdit na koni a zkrotit podmořskou příšeru, ale co mi škola nedala a ani dát nemohla, byly zkušenosti, nevěděl jsem nic o tom, jaký je ve skutečnosti život tam venku. Byl krutý a nepředvídatelný.“

„Víš, co sis to teď přečetl? Víš, čím jsou tohle vzpomínky?“ zeptala se tetička a Harald nechápavě pokýval hlavou. „To mě vůbec nepřekvapuje,“ ušklíbla se na něho.

„Jsou to vzpomínky strážce tajemství, který žil přibližně před tři sta lety. Stala se z něho legenda. Za nás jsme se o něm ještě učili. Nebyl tak skvělým strážcem, kterým byl, protože by nedělal chyby a ovládal všechny různé strategie a taktiky boje, ale protože myslel.“ Současně si poklepala prstem na čelo, aby zdůraznila svoje slova.

„Přemýšlel, než něco řekl, než něco vykonal. Nikdy neměl připravenou jen jednu variantu mise, protože svět tam venku je krutý a nepředvídatelný.“ Odcitovala poslední pasáž z úryvku.

„To, co ty jsi mi tady teď popsal, byla ta nejjednodušší, ale zároveň nejméně pravděpodobná varianta. Nikdy to nebude takhle

jednoduché. Nikdy!“ Na chvíli ztichla, aby stihl vstřebat její slova. „Takže teď to chci slyšet znovu a správně.“ Přísně se na něho zahleděla a pohodlně se zabořila do svého křesla.

Harald začal usilovně přemýšlet. Měla pravdu. Nevěděl, jak venkovní svět funguje, a nevěděl, co ho tam venku čeká. V rámci výcviku jednotlivá města samozřejmě navštěvovali, ale běžný život v nich opravdu neznal.

Nevěděl, jak přemýšlí normální lidé. Nevěděl, jak vypadá normální průměrný nudný den člověka v jednom z hlavních měst. Neznal problémy lidí tam venku, mimo zdi jejich základny. Vše, co věděl a znal, znal pouze z učebnic a vyprávění. Až nyní si opravdu uvědomil, jak málo je na skutečný svět připravený. Nebyl připravený vůbec na nic.

Až do pozdních hodin spolu diskutovali jednotlivé kroky a sestavovali plány.

Donutila ho vymyslet deset alternativních plánů pro případ, že by se něco pokazilo.

Po dlouhém dni, když ho konečně večer propustila s tím, že je jakž takž připravený, což Haraldovi moc odvahy nepřidalo, ho ještě před odchodem donutila slíbit, že se před misí pořádně vyspí a nají.

Popřála mu hodně štěstí a Harald s hlavou plnou neuspořádaných myšlenek, což by Alici nikdy nemohl přiznat, opustil její byt.

Kapitola 4

Foukal ostrý studený vítr, který Haraldovi ošlehával tvář a v žádném případě mu nedovolil, aby se jen na malou chvíli zahřál nebo aby opět dostal cit do konečků promrzlých prstů. Místo rukou měl dva zmrzlé kousky ledu a nebýt bot upravených nadáním, měl by zmrzlé na kost i nohy. S podobně nízkou teplotou se ještě nesetkal. Nebyl vůbec připravený na to, že bude muset šplhat po vlhké, kluzké skále a přitom čelit chladu, který mu prostupoval celým tělem, pomalu mu zabraňoval v rychlém pohybu po skále nahoru a ochaboval mu svaly.

Nechápal, jak by se život v Mynyddu mohl někomu zamlouvat.

Chlad jím prostupoval už od samotného počátku a ani po několika hodinách si na jeho neustálou přítomnost stále nezvykl. Zalézal mu pod uniformu až hluboko do morku kostí.

Zdejší prostředí se mu ale vůbec nelíbilo a nyní rozuměl tomu, proč se o místních lidech vyprávějí všechny ty děsivé historky, které slýchal od svých bratrů. Nikdo normální by zde nevydržel.

Mokrý vlasy se mu lepily na tvář a každou minutu si je musel odhrnovat z očí, aby viděl na další úsek cesty. Měl pocit, jako kdyby se

proti němu spolčil celý svět. Jako kdyby se počasí rozhodlo, že bude dělat všechno pro to, aby se dnes na vrchol hory v žádném případě nedostal.

Už mu zbývalo vyšplhat jen několik metrů, ale kvůli nepříznivému počasí se přitiskl ke skalnaté stěně a vyčkával, až přejde ten nejprudší liják. Nechtěl uklouznout a zřítit se do kilometrové propasti pod sebou.

Ještě v první polovině cesty jednou špatně vyhodnotil úchyty pro lezení, a když se přitáhl o vyčnívající kámen, místo aby mu poskytl kýženou podpěru, utrl se a Harald jen tak tak zašmátral kolem sebe a našel jiný kus skály, kterého se zachytil.

Málem se zřítíl a od toho okamžiku lezl mnohem méně sebevědomě. Každý kousek cesty pečlivě prozkoumával a ověřoval. Lezení ovšem trvalo příliš dlouho a jemu se nemilosrdně zkracoval vyměřený čas.

Tisknul se k ledové skalnaté stěně, která mu připadala pořád kluzčí, a modlil se k těm nejvyšším, nejmocnějším a nejmoudřejším, aby pro něho na malou chvíličku zastavili čas. Nestalo se a ani se tomu nedivil, nedával jim příliš příležitostí, aby si ho oblíbili, a teď neměli sebemenší důvod mu pomáhat.

Už na začátku cesty si zakázal jakékoliv lítostivé myšlenky. Nyní se tedy zapřel do nohou a lehký jako pírkó vyskočil vpřed po skalní stěně nahoru. Opět se dal do hbitého šplhu. Svižně se přesouval kousek po kousku po skále výš a připadal si, jako kdyby chytil druhý dech, který mu před chvílí už docházel. Jako kdyby v sobě našel nově skrytou energii. Možná to bylo i tím, že mu stále nebylo dobře z představy, že někomu už za malou chvíli bude muset setnout hlavu, a tak to chtěl mít co nejdříve za sebou.

Když dorazil do cíle, překulil se přes okraj skalnaté plochy a zůstal celý vyčerpaný ležet těsně vedle okraje. Stačil by malý pohyb na pravou stranu a sletěl by okamžitě zpátky dolů, odkud přišel. Nadechl se a vstal. Nebyl čas na odpočinek. Odpočívat bude, až složí zkoušku a bude zase sedět v teple svého domova.

Ruce se mu klepaly vyčerpáním a nohy ho odmítaly poslouchat. Nečekal, že ho obyčejný šplh po skále tolik vyčerpá. Rozhlédl se kolem sebe. Napravo byl sráz a nalevo viděl obrovskou plošinu, ze které pravděpodobně vzlétávaly vzdušné lodě, anebo aderynové.

Aderynové byli obrovští ptáci, které si před několika staletími lidé z města Mynydd osedlali stejně, jako si lidé ve městě Daear osedlali koně, a pohybovali se pomocí nich po obloze. Svým našedlým peřím splývali s okolní skalnatou krajinou. Vypadali jako obrovští orli.

Jednou se na aderynovi projel. Bylo to skvostné, ušlechtilé zvíře, ale nevěřil tomu, že by se dali plně zkrotit. Připadali mu příliš divocí a temperamentní na to, aby jim člověk mohl důvěřovat. Svým obrovitým zjevem budili respekt a strach.

Plošina byla zakončená železnou bránou, v porovnání s níž i vysoký Harald působil prťavě. V levém dolním rohu brány si všiml malých dvířek, ke kterým svižným krokem zamířil. Kolem proleťtela hlídka na aderynech a Harald ztuhl zděšením, že ho zahlédli. O vteřinu později si uvědomil, že je celou dobu neviditelný. Svoji schopnost zneviditelnit se používal automaticky, že si už ani neuvědomoval, kdy je a kdy není vidět.

Neviditelnost byla výjimečně vzácná schopnost, kterou neoplyval každý s nadáním. Téměř nikdo se nedokázal zcela zneviditelnit a splynout tak se svým okolím. Jenže to byla další věc, která byla na Haraldově rodině zvláštní – oni to dokázali bez sebemenší námahy.

V rodě Tullyanů se schopnost zneviditelnit dědila z generace na generaci. Nebylo jediného strážce, který by se bez této schopnosti narodil. Byla základem jejich řemesla – díky ní pronikali všude, kam potřebovali, a nepozorováni vraždili ve stínech hlavních měst.

Vzal za kliku a dveře se otevřely. Bylo to podivně snadné. Proklouzl dovnitř. Vzduch byl čistý. Nikde nikdo. Vydal se tedy přímou cestou do vyšších pater základny, ve kterých očekával, že bude sídlit velitel.

Kolem východu ještě rychle nastražil pár stop, aby případné pronásledovatele zmátl a vydali se ho hledat opačným směrem, než kterým se skutečně vydal. Hodiny a hodiny teoretické výuky na základně ho rozhodně nepřipravily na lezení po skále ve větru a dešti a rozhodně ho nepřipravily ani na všechny ty pocity, které nyní zažíval před tím, než měl poprvé v životě zabít dýchajícího tvora, ale klást falešné stopy uměl přímo bravurně.

Rozhlédl se po hangáru a spatřil nejbližší schodiště. Okamžitě se k němu opatrně vydal. Zády ke stěně se sunul směrem ke schodišti, zrakem provrtával okolí a snažil se zahlédnout cokoliv podezřelého.

Po schodišti vyběhl nahoru na ochozy a postupně se po systému kovových pater dostával do vnitřních prostor základny. Sem tam potkal hlídku, před kterou se vždy dokázal schovat pomocí svého výjimečného nadání. Díky výcviku se pohyboval tiše a nepozorovaně jako myš, která je stejně jako on nevídaným hostem v domě.

Konečně se dostal na místo, ze kterého nevedlo již žádné schodiště a které vypadalo dostatečně honosně, aby si dokázal představit, že zde sídlí velitel té prapodivné sekty.

Nacházel se v tmavé čtvercové hale, ze které vedly už jenom troje dveře. K jediným dřevěným dveřím uprostřed vedly ještě dva symbolické schůdky nahoru. *To musí být určitě ono*, pomyslel si a měl pravdu. Dostal se na místo a věděl, že tahle hrozná cesta bude už za chvíli u konce. Unaveně se opřel o zeď. Potřeboval čas na rozmyšlenou. Až vejde do těch dveří, nebude už čas na přemýšlení. Bude muset rovnou jednat. Nesmí ani na vteřinu zaváhat.

Nedokázal si představit, jaké to je zabít člověka. Jaké to je cítit pod svýma rukama teplo a proudící krev a najednou nic. Ukončit ten jediný pokus na život, který byl každému nejvyššími, nejmocnějšími a nejmoudřejšími přidělen.

Bál se, že vejde dovnitř a nedokáže jednat příliš rychle, aby vše proběhlo tak hladce, jak potřeboval. Za žádnou cenu se nesměl nechat chytit, čímž by ohrozil samotnou existenci strážců tajemství.

Pokud měl zemřít, tak na té skále, ale tady už ne. Tady to už musel dotáhnout až do samotného konce. Věděl, že jeho cíl, jeho povinnosti, přesahují všechny lidské životy. Vraždili, aby jiní nemuseli. Od dětství se mu snažili vštípit, že zabíjet je normální – jenže on tady stál a ještě nebyl připravený. Měl strach. Věděl, že to přijde, ale teď, když už měl každou chvíli zabít člověka, dostal strach, který mu prostupoval celým tělem.

Teprve teď pocítil, jak moc vyčerpaný vlastně byl. Teprve teď na něho zcela dolehla únava za celý den. Bolely ho svaly z dlouhého šplhání po skále. Měl hlad a žízeň. Trochu se mu klepaly ruce. Vzpomínal si, že jeden z jeho starších bratrů dostal u zkoušky za úkol ukrást z cyfredolské banky pár drobných fošínů a druhý den je tam zase vrátit zpátky.

Proč zrovna on byl těmi nejvyššími, nejmocnějšími a nejmoudřejšími vybrán pro tuhle zkoušku? Možná, protože skutečně pochyboval. Pochyboval o správnosti a nyní musel dokázat svoji věrnost.

Stál uprostřed místnosti zahalen do roušky neviditelnosti a snažil se uklidnit sám sebe. *Proč je tady všude tak málo lidí*, pomyslel si. Ale dál už svoji myšlenku nerozvinul, protože ho ze zahloubání vytrhl pohyb za dveřmi. Někdo se blížil. Harald nevěděl, co by měl dělat. Zpanikařil a udělal to jediné, co mu v ten moment připadalo rozumné.

Zaklepal na dveře před sebou.

Nemám strach!

Sotva se stihl nadechnout, dveře se prudce otevřely a v nich se objevila postava muže zabalená v podivném prostěradle, na nohou měla kožené sandály a na tváři úsměv.

„Copak si přejete, mladý muži? Chtěl byste následovat naše učení?“ zazpíval medovým hláskem.

Harald překvapeně přikývl neschopen ani jediného slova, a tak vstoupil dovnitř, kam mu kynula mužova ruka.

Ten zvláštní muž ve volném oblečení působil svěže a uvolněně. Vypadal jako mnich, který celý svůj dosavadní život strávil

v klášteře. Vůbec nepůsobil nebezpečně. Kdyby neviděl jeho podobizu na zadání mise, jistě by pochyboval, jestli před ním stojí ten správný člověk.

Vstoupil dovnitř a vyčkával, co se bude dít. Nechtěl nic uspěchat.

Velitelova kancelář byla velmi moderně zařízená. Měl tu pracovní stůl, několik křesel, skleněný kávový stolek a několik prosklených skříní s různými předměty. Do celkového zařízení základny se místnost vůbec nehodila, ale jinak to byla vcelku normální kancelář vysoce postaveného muže.

Muž mu pokynul rukou, aby se posadil do jednoho z křesel naproti jeho stolu. Harald se tedy posadil a v duchu se připravoval na okamžik, který ho nepochybně zanedlouho čeká. Okamžik, kdy tohoto muže připraví o hlavu.

Na zádech měl připravený meč s krátkou čepelí a lehkou rukojetí. Perfektní pro příležitosti, jako byla tato. Samou nervozitou ho až začala svrbět ruka. Každou chvíli se připravoval, že bude nucen po zbrani sáhnout. Když viděl, jak bezstarostně muž kráčí po své pracovně a usmívá se, vůbec se mu do toho nechtělo. Posadil se tedy do prostředního z křesel a vyčkával. Velitel zaujmul místo naproti němu u svého pracovního stolu a lokty se o něj ležerně opřel.

„Tak hochu, co tě přivedlo až k nám?“ zacinkal hláskem, který by každého obměkčil. Upíral na něho jasně modré oči a vůbec přitom nemrkal.

Harald se nadechoval k odpovědi, když vtom...

Vše se událo příliš rychle na to, aby nezkušený strážce stihnul jakkoliv zareagovat. Vůbec nečekal, že by muž, který vypadal, že by ani mouše neublížil, mohl mít tak rychlé a smrtící pohyby. Veliteli se ve velmi krátkém okamžiku změnil výraz tváře a nyní by Haralda už nikdy nenapadlo ho podceňovat.

Ze šuplíku pod stolem vytáhl malou ruční zbraň a střílil Haralda do ramene. Celá akce zabrala sotva vteřinu. Harald si všiml ďábelského záblesku ve velitelových očích a potom už jenom ucítil ostrou bolest v rameni.

Okamžitě mu ramenem projela bolest, na kterou ho nemohl žádný trénink připravit. Mladý strážce byl omráčen bolestí, kterou neznal a nečekal. Kolem zápěstí se mu mrknutím oka omotala kovová pouta, která vyjela z opěrky křesla. Byl zraněný, a ještě k tomu v pasti.

Pokazil to. Hrozně to pokazil. Haraldovi vířily myšlenky v hlavě jako poblázněné. Přes bolest v rameni, která mu vystřelovala do celé ruky, nedokázal jasně přemýšlet. Pomalu, ale jistě začínal panikařit.

Dvakrát sebou na židli cuknul, aby zkusil, jak moc jsou pouta pevná, ale rychle si to rozmyslel, protože se mu tím jediné ještě více zhoršila bolest v rameni. Zraněné rameno ho neskutečně páliło. Cítil, jak mu po těle skapává teplá krev a prosakuje oblečením. Měl obrovské nutkání si druhou rukou zmáčknout ránu na rameni a ulevit si tak od bolesti, která byla každým okamžikem víc a víc nesnesitelná, ale nemohl, protože se nechal ukolébat přátelským vzhledem muže a zapomněl překontrolovat místo, do kterého si sedal. Jinak by si určitě všiml podezřelých otvorů v opěrkách křesla.

Všude po těle mu stékala teplá, lepkavá, rudá krev. Tak tohle se mu ale opravdu nepovedlo. Hodně nepovedlo. *Co budu dělat?! V duchu začínal vyšilovat a bolest v rameni mu rozhodně nepomáhala. Potřeboval se uklidnit a začít jasně uvažovat. Musel se oprostit od bolesti a únavy, která u něj začala nastávat s velkou ztrátou krve, a začít myslet. Musí se uklidnit!*

„To jsi byl ale hodně naivní, když sis myslel, že si tě nevšimnu, jak se plížíš mým domem,“ dodal muž posměšně, ale oči měl přitom tvrdé jak kámen. „Kdo jsi?! Odpovídej rychle, jinak tě zastřelím. Nezvané hosty tu nepotřebujeme,“ vyšťekl na něho. Najednou měl ve tváři přímo šílený výraz, jako kdyby ho těšilo způsobovat bolest.

Harald pořád nemohl uvěřit, jaká obrovská změna před jeho očima nastala během tak krátké doby. Muž měl nyní ve tváři vepsanou krutost, sílu a šílenost. Harald věřil, že by ho byl muž schopný hned na místě zastřelit. Opět ho zaplavila vlna strachu, který ještě více oslaboval jeho schopnost rychlého úsudku.

„Jsem David a posílá mě senátor. Měl jsem to tady obhlédnout. Zaplatil mi za to. Prosím nestřílejte,“ zaskuhral. Stydl se za svoji slabost, která ho přemohla. Prosit ho rozhodně neměl v plánu, ale bolest byla tak ukrutně obrovská!

Lež zabrala. Muž odklonil hlavici pistole a odmlčel se. Zřejmě přemýšlel, nakolik pravdivý příběh mu Harald poskytl. Harald v jeho očích zahlédl důvěru. Věřil mu. Harald samou úlevou málem neovládl svoje emoce, které by ho samozřejmě okamžitě prozradily.

„Nu, dobrá,“ pronesl nakonec velitel zahloubaně a dál na něho nevraživě zíral.

Harald musel okamžitě něco vymyslet. Nemohl jenom nečinně čekat, jestli se ten šílený muž rozhodne ho ušetřit, nebo ne. Mysli, nabádal se v duchu. Mysli! Věděl, co musí udělat, ale zároveň i věděl, že to je obrovský risk a že šance na výhru jsou mizivé.

Představoval si, že zemře v mnohem vyšším věku, rozhodně ne dneska a ne takhle. Chtěl mít děti a hezkou ženu, která ho bude milovat. Nemohl dopustit, aby to pro něho dneska skončilo a jeho matka musela po zbytek života na základně čelit hanbě kvůli svému neschopnému synovi. Byl velice zesláblý, ale cítil, že poslední kousek nadání, hnaný především touhou přežít, v něm ještě zbývá.

Haraldovi připadala chvíle mezi tím, kdy ho velitel postřelil, a rozhodnutím osvobodit se i za cenu úplného vyčerpání jako celá věčnost.

Ve skutečnosti uteklo sotva pár minut, během nichž si velitel užíval pohled na svého zajatce a tiše přemýšlel, co s ním udělá. Ale ta malá chvíle, kterou Haraldovi poskytl, aby se mu v hlavě zrodil plán útěku, ho stála život... respektive hlavu.

Harald napnul všechny svaly v těle, zmobilizoval poslední zbytky nadání, které v něm ještě zůstaly, a všechnu svou pozornost soustředil na dvě místa na těle. Na zápěstí, okolo kterých se mu ovíjela kovová pouta. Kůže pod zápěstími mu začala žhnout obrovským žářem.

Probouzel v sobě vztek, přímo běsnil a snažil se všechnen ten vztek směřovat do těchto dvou míst. Dařilo se. Kůže mu pod okovy

zrudla a sálal z ní žár. Jenom se bál, aby muž něco nepoznal. Konečně se kov začal opravdu tavit.

Roztavený kov mu stékal po rukou a páčil mu kůži. Harald se sotva potácel, měl mžitky před očima. Ramenem mu vystřelovala taková bolest, že nebyl schopný pohnout rukou. Ale věděl, že pokud v sobě nenajde ještě malý kousek energie, zemře. Z posledních sil ze zadní kapsy uniformy vytáhl zdravou rukou meč a veliteli, který k němu přiskočil ve chvíli, kdy se osvobodil z okovů, aby ho znovu uvěznil, usekl hlavu.

Čepel projela krkem až příliš snadno. Přesně ucítil okamžik, kdy čepelí přetál kost, ale přitom ve skutečnosti nic necítil. Bylo to až příliš snadné. Stačilo jedno prudké máchnutí mečem. Nebyl to žádný zvláštní pocit. Zhrozil se nad tím, že z něho jeho rodina opravdu udělala zrůdu. Necítil žádné emoce. Žádnou lítost.

Hlava nyní ležela na zemi vedle těla, které se zhroutilo podél křesla. Díval se na ty dva kusy, které byly dříve jeden, a bylo mu to jedno. Harald se lehce pousmál a poté omdlel.

Jeho tělo se svalilo hned vedle mrtvého těla velitele, který se ale na rozdíl od něho už nikdy neprobudí. Harald vynaložil příliš mnoho sil na to, aby rychleji zdolal poslední metry po skalnaté stěně, na to, aby nepozorován proniknul až do velitelovy pracovny, a nyní poslední energii, kterou měl, věnoval roztavení pout.

Na jeho tělo to byl moc velký nápor a teď si vzalo, co potřebovalo. Tu nejhorší část úkolu měl za sebou a byl si toho moc dobře vědom. Podvědomě věděl, že už má hotovo, jeho tělo ovládlo jeho mysl a on nedokázal odolat pokušení spánku.

Měl jenom štěstí, že velitel za nimi, poté, co vešel do své kanceláře, zamkl dveře na několik západů. Takže nyní, když ležel Harald bezvládný a v mdlobách na zemi, naprosto bezmocný proti jakémukoliv útoku, byl chráněn alespoň dveřmi.
